

meg munkára adnak. Hátha ezek gyujtják fel a házakat!

Amikor egy este odahaza beszélgetni kezdtek, végigborsózott a hátamon a hideg. Nagymama mindig keresztet vetett, ha a tébolyda előtt elhaladt. Én még a kerítésre se mertem felnézni; féltem, hogy megjelenik valami rémületes arc, emberi s mégsem emberi alak. A „Néma Buda” házá-
nak ablaka jutott mindig eszembe. Mert a Néma Buda házá-
nak kísértete mellém szegődött az egész életen át...

Aradi Zsolt.

HOLLÓ ERNŐ:

FERENCESEK ÉS KATONÁK

Elődeim katonák
voltak s ferencesek
kardokat szoritottak
vagy csöpp keresztet,
Lovakon nyargalásztak
a legendás Csíkon,
vagy nézték: klastrom-kertben,
hogyan nő a lilium?
Vészeknek sűrűjén, — mert
a vész nem szűnve száll,
lesték, merről rian föl
gyujtó török, tatár.
Nézték a lármafáknak
gyakran élő tűzét,
rémülten és raboltan,
mint özönlik a nép
hegyekről egyre lejjebb,
hagyva házat, falut,
fújta a szél feléjük
a félelmes hamut.
Döbönt a kérdés bennük:
somyói Szűz, mi lesz?
S mind egy volt az ős-sorsban:
katona, szerzetes.
Fegyver villant papoknak
ima-soros kezén,
fellobbant a könyörgés:

Mária nézz felénk.
Menekült fejvesztetten
az ellen vert hada.
Házak épültek s nyilott
Csikban a ballada.

Mi lett belőlem, mi lett
kései unoka?
Nem lettem szerzetes és
nem lettem katona.
Halott elődök vére
hiába hullt belém.
Tekintetem a földem
és szavam költemény.
Őseim vére ringat
s őket nem tagadom,
szerzetes vagyok, harcos,
van sok viadalom.
Mert, — a költőben egy lesz
katona, szerzetes,
harcol és hiszi szentül,
hogyan igazsága lesz.
Keresztekkel, kardokkal
megyek, megyek tovább.
Vezetnek holt elődök,
papok és katonák.